

Yggdrasil kinyilatkozása

Kőrisfa vagyok, Yggdrasil leszármazottja, az idegen, türelmetlen emberek korában születtem, akik kitörölték más népek emlékét. Ezek az emberek nem tudnak semmit abból a tudásból, amit kaptunk...

Álmaikban és meséikben mégis ott élnek manóink, trolljaink, óriásaink és varázsgyűrűink. Érzik erdőink hívását, és amikor hirtelen megfordulnak, megpillanthatnak egy tündért, és hallhatják a nimfák énekét a csobogó patakokban.

Hogy is felejtették el, hogy Ask (kőris) és Embla (szilfa) leszármazottjai ők? Két csodálatos kidőlt fatörzsből származnak, melyek az istenek, a teremő ászok akaratának megfelelően emberként keltek életre.¹

De az emberek régóta elfelejtették emlékemet. Nem tudták ki vagyok, nem ismerték erőimet és rendeltetésemet, nem voltak képesek felismerni azt, ami szent.

Évezredek álmodtam, mikor a favágó elvágott gyökereimtől és távolra vitt erdőmtől. Mégis a patakok nimfája így suttogott: „aludj, óriás, aludj. Ősi tájad tündérei hamarosan visszatérnek, hogy benépesítsék az emberek szívét. Megsúgják nekik eredetüket, és emlékezni fognak Askra és Emblára. Tudni fogják, hogy ők az Ász istenek és istennők leszármazottjai. Ekkor eljönnek érted, és felébresztenek.”

Egy nap eljöttek... és a nagy kőrist keresték.

A férfi óriásaink sarjának tűnt, aki tiszteli erdőinket; felismerte testvéreimet, szemük és ujjaink alapján ismert rájuk.

A nő tündérmanóink sarjának tűnt, akit megérzései vezettek, a szaguk és az illatuk alapján határozta meg őket, a szentséget kereste.

Ketten voltak, de szívükben ezrek voltak. Tudatosan hordozták magukban százak Kéréseit, szentté akartak tenni egy helyet, mely más helyekkel és más időkkel is összekapcsolódott. Magukban hordozták az új emberi faj csíráját, mely legősibb gyökereit keresi, hogy jobban megértse, merre tart; mely megtanulja felismerni a jeleit annak, amit szent önmagában és önmaga körül.

Életre akartak kelteni, és új rendeltetést szántak nekem: összekötő-lépcső leszek a síkok között, az emelkedés útja leszek a teremhez, ahol Aszkézisüket végzik.

Ekkor vak reménnyel rájuk bízam magam, és lassan felébredtem mély álmomból, hogy vezessem őket keresésükben.

Nagy voltam és erős. Átalakításom munkát, bátorságot és kitartó erőfeszítést követelt meg, mivel idejük korlátozott volt. Nem volt hiányuk ezekből, hiszen átalakulásomat a lehető legnagyobb gondossággal, nagy kitartással és emelkedett hangulatban kísérték.

Ekkor eltávolították kérgemet, „hálóruhámat”, ahogy a Manó mondta, aki érezte, hogyan emelkedem ki álmomból. Az Óriás pedig tudta, hogy a kérgem jelenti a kapcsolatot az erdőmmel. Elhatározták, hogy kis részét meghagyják építkezésük során – amit egyetlen ember sem tesz –, hogy velem maradjon az erdőm... Vajon érezték, hogy a Minden jelen van az Egyben, és hogy az Egy jelen van a Mindenben?

A manó beszélt hozzám, az óriás rám hangolódott. Részeim összeillesztésével még csodálatosabbá akartak tenni...

És hirtelen megértettem, hogy az Ászok e két gyermeke behatolt az anyagba, és miközben beleengedték magukat, megismerték a növények birodalmát.

Így vezettem őket, és megmutattam nekik színeim jelentését, kitértam nekik Művészetemet.

¹ A mese elején és végén szereplő, dőlt betűvel szedett részek Silo Egyetemes eredetmítoszok c. könyve Északi mítoszok fejezetének átszerkesztett részletei, a szöveg igényeinek megfelelően.

Az első lépés fehér lesz, mint egy végtelen fehér tér.
A második lépés a rubinok csillogása lesz.
A harmadik lépés fehér lesz, mint a szennyeződésektől való megtisztulás és szétválasztás után.
A negyedik lépés olyan lesz, mint az alkímisták vörös sója, az élet vöröse lesz.
Az ötödik lépés fehér lesz, mint a teliholdas éjszaka.
A hatodik lépés vörös lesz, mint a tűz, melyben a savak elégetnek minden tisztátlanságot.
A hetedik lépés a távoli suttogás puhasága lesz, vörös, fehér, vörös lesz.
A nyolcadik lépés vörös lesz magjában, a vég és a kezdet felfokozott tüzétől.
A kilencedik lépés az újjászülető élet vöröse lesz, az ébredő vörös kibontakozása.
A tizedik lépés a fehér királynő lesz, aki készen áll Királya, a Csendben várt istenség fogadására.
A tizenegyedik lépés vörös és fény lesz...
A tizenkettedik lépés vörös sugárzás lesz, mely elvezet a következő lépésekhez, a más síkokra való belépéshez: vörös-erő, mely elhoz és elvisz, vörös-erő, mely felemel...

Öröm hatja át őket, miután megkapták az ajándékot, egy felfüggesztett pillanat, majd köszönetet mondanak. Viszonzásként ők is ajándékokkal halmoznak el.
A férfi egyetlen darabból készíti el a keretet, így őrizve meg erőm emlékét.
A nő megígéri, hogy egyesülhetek majd isteni társammal (paredros²). Azt mondja, hogy szilfám egy darabja később fog csavarodni bensőmben. Miközben várok, egyesítenek a tölgyel. Én világos vagyok, ő sötét; én lágy vagyok, ő kemény; kiegészít engem, és elfogadom, hogy ő lesz a „Kiegészítőm”. Vele egyesülve leszünk az erre a síkra való bejárat, az új kor hajnalának horizontja.

Felkészítenek az utazásra. Gazdag olajjal fednek be, mely táplál és megvéd; a férfi füttyörészik, a nő imádkozik; éjszakákon át készítik szép fény-köntösömet. Váltakozó és táncoló csillogásaimmal árasztom el őket. Majd elvisznek új lakhelyemre, ahol már várnak és szeretnek.

Itt az idő felkelni. Ma van szeptember 16-ika, és e helyek Mestere meglátogat bennünket örökkévalóságából. Megkezdődött az összeszerelés. Szép lassan összeállnak a darabjaim.

Innentől légység és erő árad belőlem, és büszkén veszem magamra csavaros és színes köntösömet.

Korlátaim szent mozdulatokként várják simogatásaikat. Készen állok arra, hogy elvigyelek benneteket, hogy elrepítselek benneteket, az értelem keresőit, fényes nyílvevesszőket, melyek az egekig repülnek...

**A felöltöztetett Yggdrasil vagyok,
Ismét beteljesítem küldetésemet, hogy kijelöljem az emberek sorsát,
Új Céлом által gazdagon, hogy a szépség által adjak ihletet.**

**Yggdrasil-lépcső lettem,
Szent világ-tengely
A Belle Idée Tanulmányozás és Elmélkedés Parkjában**

„Hol gyűlnek össze az istenek?” Hár így válaszolt: „Az Yggdrasil kőrénél. Minden nap ott tartják gyűlésüket az istenek, és onnan jelölik ki a világ sorsát.” [...]

Az Yggdrasil hatalmasan nyúlik fel, és ragyog az éjszakában; az égbolt a fa Nagy Észak tengelye körül forog, miközben csúcsa összekapcsolódik az állócsillaggal, és a Nap fénytelenül kering a megfagyott láthatáron.

Claudie Baudoin, La Belle Idée, 2013. szeptember 16.

² A mitológiában ez egy olyan (másodlagos) istenség, akit mindig egy elsődleges isten kultuszával társítottak (gyakran az isten felesége volt, de nem mindig).